

ELIZABETH
KLEHFOTH

*Al die
mooie
vreemden*

Vertaling Anna Livestro

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2018 Elizabeth Klefthoth. All rights reserved.
Oorspronkelijke titel: *All These Beautiful Strangers*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2019 HarperCollins Holland
Vertaling: Anna Livestro
Omslagontwerp: HarperCollins US
Bewerking: Véronique Cornellissen
Omslagbeeld: © Patryce Bak / Getty Images; Shutterstock
Foto auteur: Trevor Wineman
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0403 7
ISBN 978 94 027 5695 1 (e-book)
NUR 285
Eerste druk juni 2019

Originele uitgave verschenen bij William Morrow, een imprint van HarperCollins Publishers
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Deel één

een
CHARLIE CALLOWAY

2017

Het begon die morgen allemaal met een kaartje, geschreven op een stukje karton, niet veel groter dan een visitekaartje.

*Goeiemorgen, goeiedag, je kunt ook zeggen: 'ciao'.
Hierbij een officiële uitnodiging, helemaal alleen voor jou.
Vergeef ons ons gebrek aan naam, je weet best wie wij zijn
We zijn je fans, bewonderaars, jij groot en wij zo klein
De tegenpool van Omega, het verst van het besluit
Volg deze clou, dan vind je ons, we zien er erg naar uit.*

Het kaartje balanceerde op de 'Welkom terug!'-brochure van Knollwood Augustus Prep, gedrukt in koningsblauw en goud, de kleuren van de school, waarin stond aangekondigd dat de Clubdag die vrijdag zou plaatsvinden op de binnenplaats, Healy Quad, en waarin alle leerlingen van harte werden uitgenodigd om te komen. Er volgde een lijst met alle leerlingenclubs en -organisaties van Knollwood Prep. Onderaan de lijst stond met sierlijke gouden letters de missie van de school: 'Leerlingen te koesteren wier veeleisende nieuwsgierigheid en onafhankelijke geest hen tot uitblinkers maken, zowel in de klas als daarbuiten.'

Ik zou het kaartje over het hoofd gezien hebben als het niet op de grond gedwarreld was toen ik de brochure uit mijn postvakje haalde, bij de ingang van Rosewood Hall, het gebouw met de slaapvertrekken voor de bovenbouwers. Mijn hart stond bijna stil toen ik het

bericht las, want het eerste deel – dat over de afzender – was niet moeilijk te raden. Je weet best wie wij zijn... De tegenpool van Omega, het verst van het besluit. Het waren de A's – de enige club die niet in de brochure van Knollwood Prep genoemd werd, en, wat mij betrof, de enige club waar je bij wilde horen.

Het was het tweede deel van het bericht waar ik over zat te piekeren toen ik in de les Inleiding Fotografie zat, die werd gegeven door Mr. Andrews. Normaal gesproken kwam ik niet weg met dagdromen tijdens de les. Alle lessen op Knollwood Prep werden gegeven op basis van de Harkness-methode, wat inhield dat we in een U-vorm zaten en elkaar dus allemaal konden aankijken, en er werd van ons verwacht dat we samen discussieerden met minimale tussenkomst van de leraar. Sommige leraren hielden zelfs lijstjes bij met de namen van alle leerlingen en zetten kruisjes bij je naam als je het woord nam. Als je naam niet genoeg kruisjes had aan het eind van de les, stuurden ze je een bericht, waarin dan iets stond als: 'We hadden graag meer van je gehoord, vandaag in de les.' Of: 'Als niet iedereen spreekt, is dat voor iedereen een verlies.' Of, mijn persoonlijke favoriet: 'Als je niet deelneemt, mis je honderd procent van de discussie.'

Maar Mr. Andrews was nieuw, nog maar net afgestudeerd, en hij was een stuk lakser dan de andere leraren. Zijn vak Inleiding Fotografie was dat semester het meest gewilde keuzevak, niet vanwege de inhoud, maar omdat Mr. Andrews, nou ja, een lekker ding was. Hij had dat duistere, stoere, hipsterachtige – flanellen overhemd dat hij niet in zijn broek stopte; beanie waar zijn donkere, ongewassen haar onder schuilging; zwoele bruine ogen omrand met poppenwimpers, langer dan de mijne. En hij had nog een ander belangrijk voordeel op de meeste jongens op Knollwood Prep: baardhaar. Hij had altijd een perfecte stoppelbaard die zijn prachtige jukbeenderen bedekte.

Vandaag was Mr. Andrews niet het lokaal in gekomen met dikke stapels theorie over fotografie die we zouden moeten ontleden; in

plaats daarvan had hij een mooie camera bij zich, met een heel erg lange lens, en die liet hij rondgaan.

‘Dit heet een telelens,’ zei Mr. Andrews. ‘Het zorgt voor een uniek optisch effect, waarbij de illusie wordt gecreëerd dat twee voorwerpen die in werkelijkheid heel ver van elkaar gescheiden zijn, heel dichtbij elkaar zijn. Het is een krachtige tool voor het vastleggen van geheime momenten, als je niet fysiek in de nabijheid van je onderwerp kunt komen.’

Hij klikte op een toets op zijn laptop, en op het smartboard voor in de klas verscheen een foto van een leeuw die lui op de een of andere Afrikaanse savanne lag.

‘Een van de meest voor de hand liggende voorbeelden is het gebruik in natuur- of sportfotografie,’ vervolgde Mr. Andrews. ‘De fotograaf zou in gevaar komen als hij te dicht bij een leeuw zou komen, of bij een professionele honkbalspeler die op het punt staat te slaan, om maar eens wat voorbeelden te noemen. Maar een minder voor de hand liggend voorbeeld is straatfotografie, waarbij de kunstenaar afstand nodig heeft, niet voor zijn eigen veiligheid, maar om de eerlijkheid van het shot te waarborgen.’

Hij drukte op een andere toets op zijn laptop, en een foto van een jonge vrouw en haar kind in een drukke straat in New York vulde het beeld.

Terwijl hij sprak, staarde ik naar de camera op mijn schoot en speelde wat met de zoomlens. Ik dacht na over de tweede helft van het raadsel van de A's.

*Ik heb een hoofd, maar huilen doe ik niet
Ik heb een bed, maar van slapen komt het niet
Ik heb armen, maar zwaaien is iets wat ik nooit doe,
Kom in het donker naar me toe.*

Het ‘wanneer’ was duidelijk – vanavond als de zaallichten uitgingen. Maar het ‘waar’ was een heel groot vraagteken. Welke plek had een hoofd? Zou het een zinspeling zijn op het kantoor van het schoolhoofd? En de volgende regel – *Ik heb een bed, maar van slapen komt het niet* – was dat soms een woordspeling op de waakzaamheid van rector Collins? Misschien, maar dan snapte ik niet hoe de volgende zin daar weer op aansloot. Oké, dus wat voor plek had nog meer een bed? Misschien een bedding? Of hadden ze het soms over de steengroeve?

Er tikte iets hard tegen mijn scheenbeen onder de tafel, en toen ik opkeek zag ik Royce Dalton, de populairste jongen in de examenklas, naar me kijken. Ik was traag van begrip, maar toen schraapte hij zijn keel en keek even naar Mr. Andrews, en het drong tot me door dat de hele klas zwijgend en vol verwachting naar mij zat te kijken. Ik ging rechtop zitten en legde de camera neer.

‘Dat is een uitstekende vraag,’ zei ik langzaam en met klem, terwijl ik koortsachtig nadacht over wat Mr. Andrews in vredesnaam gezegd kon hebben, of over iets waarmee ik hem zou kunnen afleiden van het feit dat ik niet had opgelet.

Mijn oog viel op het smartboard, op het beeld van de vrouw met haar kind. Het kind was aan het huilen, en de vrouw was stil blijven staan. Ze stond voorovergebogen zodat ze het jongetje recht in het gezicht kon kijken. Ze had haar hand uitgestoken om een lok haar achter het oor van het kind te vegen, om hem te troosten. Het was me eerst nog niet opgevallen, maar nu zag ik dat de vrouw zelf ook overstuur leek. Ik vroeg me af wat er was voorgevallen vlak voor de foto werd genomen, en wat er daarna was gebeurd. Het irriteerde me dat de fotograaf dit persoonlijke, pijnlijke moment had vastgelegd en aan de hele wereld had laten zien. Er was een illusie van nabijheid, terwijl hij in feite op een behoorlijke afstand stond – niet alleen fysiek, maar ook emotioneel. De fotograaf was veilig en beschermd,

terwijl hij deze kwetsbare situatie aan de wereld toonde, omdat het kunst was.

‘Misschien wijk ik nu een beetje af van het onderwerp,’ zei ik, ‘maar de discussie over straatfotografie heeft me aan het denken gezet. Ik denk dat ik wel begrijp waarom er afstand nodig is om de waarheid van een moment te kunnen vatten. Maar ik vind het wel ironisch dat je bedrog moet plegen om de waarheid vast te leggen. Door die afstand gedraagt het onderwerp van je foto zich natuurlijk, omdat hij niet weet dat iemand naar hem kijkt. Dus dat werpt wat mij betreft wel een ethische vraag op. Is dit kunst – of is dit een schending van iemands privacy? Ik ben benieuwd wat jullie daarvan vinden. Sorry als ik op de zaken vooruitloop.’

Dit was een verdedigingsmechanisme dat ik me al heel lang geleden had aangeleerd: 1) Rijg een hoop modewoorden aan elkaar zodat het lijkt alsof je oplette. 2) Geef toe dat je opmerking misschien niet ter zake doet, om jezelf in te dekken. 3) Leid de aandacht af met een andere vraag. 4) Eindig met een zogenaamde verontschuldiging waaruit blijkt dat je intellectuele nieuwsgierigheid al mijlenver op de lesstof vooruit was. Als je dit deed, was je ineens niet meer een luiwammes die niet oplette, maar een diepe denker die slimmer was dan de rest.

Mr. Andrews leek een beetje verbaasd door mijn zijsprong.

‘Hm... interessante vraag, Miss...’ vroeg hij.

‘Calloway,’ zei ik. ‘Ik heet Charlie Calloway.’

Er flikkerde iets van herkenning op in zijn ogen toen hij mijn naam hoorde, en hij bleef heel even stil, net een fractie langer dan fatsoenlijk was. Zo reageerden mensen altijd als ik me aan hen voorstelde. *Toch niet een van dié Calloways? Ze is toch niet dat meisje van wie de moeder... Ach... arm kind.* Ik zag wel dat ze het altijd wilden vragen, maar bijna niemand deed dat echt.

‘Miss Calloway,’ zei Mr. Andrews, en hij streek met zijn hand over

zijn bebaarde kin terwijl hij nadacht over mijn vraag. ‘Ethiek en kunst. Dat is altijd een interessante discussie.’

Terwijl Mr. Andrews doorpraatte, keek ik naar Dalton, tegenover me, die subtiel een vinger als de loop van een pistool naar zijn lippen bracht en de denkbeeldige rook wegblies. *Killer*.

Thanks, mimedde ik naar hem, en hij gaf me een samenzweerderig knipoogje.

De lucht buiten de eetzaal werd al donker. Nog maar drie uur tot de lichten uit zouden gaan, en ik had het raadsel van de A's over de ontmoetingsplek nog steeds niet gekraakt. Het enige wat ik tot nu toe had bedacht, was een oude steengroeve, ongeveer een halfuur lopen bij onze campus vandaan, die jaren geleden volgelopen was met water. Hij werd niet meer gebruikt en soms, aan het eind van de lente of het begin van de herfst, gingen leerlingen van Knollwood Prep er-naartoe in de weekenden. Wie stoer was sprong van de rotsen, en wie lui was lag aan de kant te zonnen. Het leek mij helemaal niet vreemd dat de A's die plek zouden uitkiezen als ontmoetingsplek, en ik zag zelfs wel een of ander inwijdingsritueel voor me waarbij je je in de stikdonkere nacht van de hoogste rots moest storten terwijl het meer eronder nauwelijks zichtbaar was. Maar als dat zo was, begreep ik de rest van de regels niet.

Terwijl ik zat te malen over het raadsel, plukte ik wat van de pasta met gerookte zalm op mijn bord en deed ik of ik net mijn mond vol had telkens als Stevie Sorantos me vroeg wat ze als campagneslogan moest gebruiken. Ze had zich verkiesbaar gesteld als penningmeester van de leerlingenraad – alwéér – en ze zeurde ons aan het hoofd om een lekkere oneliner die haar aan de meeste stemmen zou helpen.

‘Wat dacht je van: “Stem op mij, of zo,”’ opperde Drew, terwijl ze haar dikke bos pijpenkrullen over haar schouder gooide. ‘DGAF is het nieuwe YOLO.’

‘Lekker,’ zei Yael. ‘Autoritair maar toch ongeïnteresseerd. Dan speel je *hard to get*.’

‘Bij de heren werkt dat in elk geval altijd,’ zei Drew, en ze trok haar dikke wenkbrauwen een paar keer naar ons op.

‘Maar ik wil niet dat mensen denken dat het me niks kan schelen,’ zei Stevie, licht wanhopig.

Ik keek Drew aan en rolde met mijn ogen. Drew nam een enorme hap van haar broodje om niet in de lach te schieten. Alsof iemand ooit zou geloven dat het Stevie Sorantos niets kon schelen.

Soms – oké, vaak – werkte Stevie op mijn zenuwen omdat ze zo ontzettend graag wilde. Penningmeester van de leerlingenraad. Voorzitter van de ethische commissie. Altijd als eerste met haar hand omhoog als een leraar een vraag stelde. Ik had haar ooit betrappt in de badkamer, met rode en gezwollen ogen, huilend alsof haar hond net doodgegaan was, omdat ze een zeventje had voor een natuurkunde-verslag. Hoe vaak ik niet heb overwogen om een verkrumelde slaappil in haar waterflesje te gooien, zodat ze eindelijk eens een keertje chill zou zijn.

Maar ik wist natuurlijk best waarom ze zo deed. Dat wisten we allemaal. Stevie was hier met een beurs, niet dat ze dat ooit aan ons had verteld, en niet dat we het daar ooit over hadden. Knollwood Prep deed ontzettend zijn best om de sociaal-economische verschillen uit te wissen met een schooluniform, en leerlingen die het niet konden betalen hoefden geen lesgeld te betalen en kregen gratis MacBooks en iPads. Maar ze konden nog zo hun best doen, Knollwood Prep kon onze afkomst niet uitwissen. Stevie droeg geen Cartier-armbanden, zoals wij. Ze had geen YSL-rugzak, ze had sowieso niks met een merknaam erop. Haar familie ging nooit op vakantie. Ze had geen auto. Maar wat Stevie nog het meest van alles ontmaskerde was het feit dat ze zo ontzettend haar best deed om te bewijzen dat ze erbij hoorde. Het was dodelijk vermoeiend, en bovendien had

het geen effect. Want het enige wat er voor ons toe deed, was doen alsof niks er echt toe deed. Paradoxaal maar waar.

‘Kom op, Charlie,’ zei Stevie, toen ik nog een hap nam en mijn mond te vol zat om iets te kunnen zeggen. ‘Jij hebt altijd zulke goeie ideeën.’

‘Ho eens even,’ zei Drew, en ze wees naar Stevie met de tanden van haar vork, waar allemaal asperges aan geprikt waren, ‘en mijn idee dan? Gouwe shit, man.’

In ons eerste jaar had ik Stevie een campagne aangesmeerd op basis van een *Sopranos*-thema. Yael had enorme zwart-witfoto's van Stevie genomen, eentje van haar in een pak met een zonnebril op, en eentje in een grote leunstoel met een sigaar in haar mond en met een enorme wolk rook om haar heen. Drew en ik maakten posters van die foto's en zetten er Tony Soprano-quotes op:

‘Een verkeerde beslissing is beter dan besluiteloosheid.’

‘Nou ja, aangezien je mij hiernaartoe hebt laten komen, kan ik je het net zo goed zeggen... ik ben vanaf nu de baas.’

‘Met alle respect, jullie hebben geen fucking idee hoe het is om nummer 1 te zijn.’

Rechtsonder stond in de dikke rode letters die ook voor de titel van de serie werden gebruikt: **STEM SORANTOS**.

Alle andere kandidaten hadden het over een serieuze boeg gooid, met posters vol algemeenheden, of erger nog – met een woordspeling op hun naam. Stevie won met een overweldigende meerderheid van de stemmen.

‘Oké,’ zei ik, want ik had geen keus. ‘Wat denk je van: “Ik doe dit nu al twee jaar, als jullie denken dat ik niet geschikt ben, flikker dan maar lekker op.”’

Yael deed alsof ze er even over nadacht. ‘Zo subtiel en geraffineerd,’ zei ze. ‘Maar is het niet wat té uitgekiend?’

Stevie zette haar glas zo hard op haar blad dat de melk over de

rand klotste. Ik keek omlaag en zag allemaal witte pareltjes melk op mijn mouw.

‘Het is duidelijk te moeilijk voor jullie om zelfs maar te doen alsóf jullie het serieus nemen,’ zei Stevie, en ze gooide haar goedkope tas van Target over haar schouder en stond op.

‘Stevie...’ begon Yael.

‘Ik ga naar de bieb,’ zei Stevie, en ze liep naar het andere eind van de eetzaal, terwijl haar tas bij elke doelgerichte stap van haar rug ketste.

Yael slaakte een zucht en pakte haar spullen bij elkaar terwijl ze Drew en mij een vermoeide glimlach schonk.

‘Alarmcode Rood,’ zei ze. ‘Ik ga er wel even heen om de schade te beperken.’

‘Nu voel ik me schuldig,’ zei Drew toen Yael weg was. ‘Maar mijn DGAF-idee was serieus bedoeld.’

Ik haalde mijn schouders op en pakte een servet om mijn mouw mee af te vegen.

Stevie en Yael waren alleen in naam mijn vriendinnen – voornamelijk omdat ze altijd om Drew heen hingen en Drew en ik altijd samen waren. We aten altijd samen, we zaten naast elkaar in de klas, we hingen uren samen in de zitkamer voor we naar bed moesten en we deelden een slaapkamer. Dus deed ik mijn best voor hen – ik was in de zomer met Yael gaan zeilen toen onze families tegelijkertijd op Martha’s Vineyard zaten. Ik had Stevie uitgenodigd om Thanksgiving bij mijn familie in Greenwich te vieren, omdat ik wist dat het vliegticket naar Ohio te duur voor haar was en ze dus niet bij haar eigen familie kon zijn en ze in haar eentje op de campus zou moeten blijven. Ik kon prima met hen opschieten (tenminste, meestal) en ik vond hen best aardig, maar we hadden niet zo’n klik als Drew en ik. Wij begrépen elkaar echt.

In ons eerste jaar waren Drew en ik toevallig op dezelfde kamer

terechtgekomen met een ander meisje, River, aan wie we allebei de pest hadden. Ze schoor zich nooit, geloofde niet in deo, tafelzout of een beschaafd volume als ze naar haar folkmuziek luisterde. Kennelijk geloofde ze ook niet in leren, want het volgende semester was ze al van school. Het was een soort ontgroening, met River op een kamer slapen, en Drew en ik hadden ons er samen doorheen geslagen. Het had ons een band voor het leven opgeleverd.

Ik keek naar Drew terwijl ze geanimeerd zat te kauwen en praatte over de aanstaande volleybalwedstrijd tegen onze rivaliserende school: Xavier. Ik probeerde het haar te vragen zonder het haar te vragen: heb jij er ook eentje gekregen? Hebben de A's jou ook gevraagd? Want écht vragen, dat ging niet.

'Wat is er nou?' vroeg ze, en ik realiseerde me te laat dat mijn telepathiepogingen hadden geresulteerd in creepy gestaar. 'Zit er soms iets op mijn gezicht?'

'Ja, een beetje saus. Daar,' loog ik, en ik wees naar een plek op mijn eigen kin, zodat ze wist waar ze moest veggen.

'Thanks,' zei Drew, en ze pakte haar servet en haalde die over haar kin.

Het had geen zin. Drew had een ondoorgroendelijke pokerface. Dus scande ik de eetzaal of ik mijn neef Leo ergens zag zitten. Leo was twee maanden jonger dan ik, maar dat zou je niet zeggen want hij was bijna twee keer zo lang. Leo had het traditionele knappe uiterlijk van de Calloways: intens turkooiskleurige ogen, goudblond haar en uitgesproken jukbeenderen. Ik, daarentegen, leek op mijn moeder. Ik had haar donkere haar en grote grijze ogen en bleke, doorzichtige huid en kleine gestalte. Dit was een cirkel van de hel waar Dante niet aan had gedacht: elke dag in de spiegel kijken en precies degene zien die je zo graag wilde vergeten.

Ik zag Leo twee tafels verderop naast Dalton en nog wat andere populaire jongens uit de onder- en bovenbouw. Zijn haar was nog nat

van het douchen na zijn training – hij speelde American football – en het hing een beetje voor zijn ogen terwijl hij vooroverleunde om iets tegen zijn vrienden te zeggen. Ik wist gewoon zeker dat hij ook door de A's gevraagd was – dat hoefde ik niet eens te vragen. Ik zag het aan die arrogante, scheve glimlach van hem waarbij de kuiltjes in zijn linkerwang me aangluurden. Leo en ik hadden elkaar altijd al griezelig goed doorgehad, wat het gevolg was van het feit dat hij me door mijn helse jeugd heen had gesleept. Leo was degene die me uiteindelijk had gered, althans, hij was het die me had laten zien hoe ik mezelf kon redden.

'Shit,' zei Drew. Ze had haar glas omgegooid. Het water stroomde alle kanten op, en liep langs de rand van de tafel naar beneden. Ik pakte mijn servet en begon te deppen, terwijl Drew haar glas over-eind zette.

'Je tas,' zei Drew, en ik kon hem net op tijd van tafel grissen.

En toen viel het kwartje. Dat was het dus. Ik wist waar de A's die avond bijeen zouden komen.

'Sorry,' zei Drew. 'Wat ben ik toch ook onhandig.'

'Nee, bedankt,' zei ik zonder nadenken.

'Wat?'

'Eh... niks,' zei ik. 'Ik bedoelde: het geeft niks.'

Op Knollwood Prep gingen de lichten 's avonds om negen uur uit. Normaal bleven Drew en ik zo lang mogelijk in de zitkamer zitten, en dan zaten we nog uren op onze kamer achter onze bureautjes te leren, opdrachten te maken en te kletsen. Maar vanavond gingen we allebei vroeg slapen. Ik lag in bed en staarde in het donker naar het plafond, en probeerde uit Drews ademhaling aan de andere kant van de kamer op te maken of ze inderdaad sliep, terwijl ik me afvroeg hoe ik naar buiten kon glippen zonder haar wakker te maken.

Ik bleef maar denken aan de A's.

Op Knollwood Prep had je vier soorten clubs: sportclubs, academische clubs, hobbyclubs en, nou ja, clubs die nergens op sloegen (neem de Kaasclub, waarvan de leden alleen maar een beetje rondhingen en, je raadt het al, kaas aten). Bij deze clubs kwamen allerlei belachelijke rituelen kijken, of zweterige trainingssessies in de gymzaal waarbij je intervalletjes moest rennen uit een soort primitieve drang om je lichamelijke fitheid te bewijzen, of bijeenkomsten waarin iedereen om een knop zat die je indrukte als je het antwoord wist op vragen, terwijl de verkozen secretaris uitgebreide maar zinloze notulen maakte. Deze clubs hadden ontmoetingen met soortgelijke clubs van andere scholen en organiseerden een taartenverkoop of autowasacties om geld in te zamelen voor de plaatselijke opvang van mishandelde vrouwen. Op Knollwood Prep werd je geacht om het lidmaatschap van dit soort clubs te verzamelen als bedeltjes aan een armband, zodat je bij je aanmelding voor een universiteit kon zeggen dat je niet alleen een gedegen opleiding had genoten aan een van de beste kostscholen van het land, maar dat je ook nog een waardevolle bijdrage had geleverd aan de samenleving en dat je dus zeer veelzijdig was – een woord waar de toelatingscommissies van gingen kwijlen.

Maar lid zijn van de A's was niet iets wat je op je aanmeldingsformulier kon schrijven. Het was niet eens iets wat je aan een ander kon vertellen. De A's bakten geen muffins en wasten geen auto's; je hoefde niet te sleutelen of te zweten; en ze hadden al helemaal geen secretaris die notulen maakte.

Verleden jaar, toen de conrector van de afdeling Cultuur had geprobeerd om de culturele verrijgingslessen die op zaterdagochtend werden gegeven verplicht te maken, begonnen de A's een lastercampagne die zo gemeen was dat de conrector tegen het eind van het herfstsemester opstapte. Uiteindelijk 'wist' niemand hoe die schandalige mailwisseling met een vijftienjarig meisje uit Maine met een

vadercomplex naar alle leerlingen, de hele directie en het hele leraarskorps gelekt was via de server van de school, maar iedereen ‘wist’ dat de A’s er iets mee te maken moesten hebben. Terwijl de rector een onderzoek was gestart naar dit beveiligingsprobleem, kon hij uiteindelijk weinig anders dan blij zijn dat deze onfatsoenlijke man ontmaskerd was en hem de laan uit sturen, waarmee hij een eind maakte aan die gevreesde lessen en onze kostbare zaterdagochtenden veiliggesteld waren voor het heilige uitslapen.

De A’s waren ook de reden waarom we Geen Uniform Vrijdag hadden, eenpersoonskamers voor de examenkandidaten, en een gala dat zo decadent was dat het soms zelfs op roddelwebsite Page Six genoemd werd. Niemand wist wat voor duistere vormen van chantage, omkoping of manipulatie ten grondslag hadden gelegen aan deze geliefde rechten en tradities, maar iedereen wist dat de A’s erachter zaten. De A’s waren ook in staat om je uit lastige situaties te bevrijden. In mijn eerste jaar kreeg Celeste Lee, van wie vermoed werd dat ze een A was, ruzie met Stephanie Matthews in het damestoilet op de eerste verdieping van het scheikundegebouw en bezorgde haar een bloedneus. Als Stephanie haar bij de directie had aangegeven zou Celeste geschorst zijn. Niemand weet precies wat de A’s achter gesloten deuren voor druk uitgeoefend hebben, maar toen Stephanie die middag bij de rector moest komen, hield ze haar mond.

De macht van de A’s reikte zelfs tot buiten Knollwood Prep. Het gerucht ging dat ze een vinger in de pap hadden in de toelatingscommissies van alle belangrijkste universiteiten, en dat ze er na je studie voor konden zorgen dat je bij een topbedrijf aan de slag kon.

Iedereen kende de A’s, maar niemand wist iets van hen. Je kon er ook niet achter komen wie erbij zaten, behalve als je er zelf bij zat. Want in tegenstelling tot alle andere clubs op Knollwood Prep kon je er niet zelf voor kiezen om je aan te sluiten bij de A’s. De A’s kozen jou.

In het donker zei Drew zachtjes mijn naam, hard genoeg om te kunnen controleren of ik wakker was, maar niet zo hard dat ze me zou wekken als ik sliep.

Ik dacht na over hoe ik zou reageren, maar uiteindelijk zei ik: 'Ja?'

Ze ging rechtop zitten en deed het licht aan. 'Zeg het nou maar gewoon,' zei ze.

'Wat moet ik zeggen?'

'Moet je vanavond ergens naartoe?'

'Misschien,' zei ik.

'Godzijdank,' zei Drew. Ze stapte uit bed en liep de kamer door naar haar kast. 'Ik heb je al de hele dag in de gaten gehouden om te zien of jij er ook eentje had gekregen, want ik kon het natuurlijk niet vragen,' zei ze, terwijl ze een dikke zwarte legging en laarzen aantrok.

'Wie zou er nog meer bij zitten?' vroeg ik, terwijl ik uit bed kwam en in mijn eigen kast begon te wroeten. Wat trok je aan voor een nachtelijk rendez-vous met het meest beruchte geheime gezelschap van de hele campus? Ik koos een donkere skinny jeans, mijn Keds, een zwart hemdje met veel te grote armgaten en een hoodie.

'Ik spring van de Rand als Marissa Wentworth er ook bij zit,' zei Drew.

Dus zij had het raadsel ook opgelost. Wat heeft een hoofd maar huilt niet? Wat heeft een bed, maar slaapt nooit? Wat heeft armen, maar zwaait nooit. Een rivier natuurlijk. De A's kwamen bij de Rand boven de rivier de Spalding bijeen. Mensen noemden het de Rand, want dat was het ook – op een open plek in het bos, vlak bij het landweggetje dat uitkeek op een steil ravijn, met daaronder de rivier.

'Marissa Wentworth is niet geschikt als A,' zei ik. 'Ze willen altijd mensen met iets wilds. Iemand die niet bang is voor vuile handen.'

'Denk je dat Leo er ook bij zit?' vroeg Drew.

'Natuurlijk zit Leo erbij.'

'Heeft hij je dat verteld?'

‘Niet met zoveel woorden,’ zei ik. ‘Maar kom, in wat voor wereld zouden we leven als Leo er niet bij zou zitten?’

‘Da’s waar,’ zei Drew, en ze rolde met haar ogen.

Drew en Leo hadden in ons eerste jaar twee seconden iets gehad, twee keer zo lang als al Leo’s overige relaties. Het was geëindigd zoals al Leo’s liefdesavonturen eindigden: in een drama. Maar goed, Drew was misschien niet Leo’s grootste fan, ze moest toegeven dat Leo een voor de hand liggende keus was voor de A’s.

Leo dacht altijd onwaarschijnlijk lang na bij alles wat hij deed, dus je kon hem niet echt ‘moeiteloos’ cool noemen – hoewel je toch dacht dat niks hem moeite kostte als je hem zag lopen. Hij droeg zijn haar achterovergekamd en had altijd nette kleren aan – dure jeans en v-halsshirts die modieus oud gemaakt waren, en strakke leren jacks. Leo straalde zoveel zelfvertrouwen uit dat alles wat hij deed cool leek. Het had geen enkele zin om hem ergens mee te pesten, want hij had zichzelf hoger zitten dan wie dan ook, op mijn opa na, misschien.

Drew en ik glipten een voor een uit het raam van onze kamer, op de eerste verdieping, en klommen op de dikke takken van de iep die boven het slaapgedeelte van Rosewood Hall uittorende. We lieten ons soepel in de diepe v van de stam zakken, want we hadden ervaring met verboden nachtelijke uitstapjes.

Op de parkeerplaats van Rosewood Hall deed Drew de koplampen van haar BMW niet aan en zette de auto in zijn vrij. Samen duwden we de auto de weg op en sprongen er pas in toen we zeker wisten dat er geen risico was dat we Miss Stanfeld, onze huismoeder, wakker zouden maken, die in een appartement op de begane grond van ons slaapgebouw woonde.

Toen we ver genoeg hadden gereden, deed Drew haar zonnedak open en huilde als een wolf naar de maan. Ik lachte en liet mijn arm uit het raampje hangen terwijl ik mijn vingers spreidde om de vochtige avondlucht onder het rijden te vangen.

We spraken niet over wat we aan het doen waren of over wat ging komen. We speculeerden niet over wat de A's ons zouden laten doen voor we een van hen konden worden, ook al wisten we allebei dat het geen eitje zou worden, wat het ook mocht zijn. In plaats daarvan straalden we koelbloedige nonchalance uit en deden we alsof we niet opgewonden of doodsbang waren. Maar dat waren we allebei wel degelijk.